

הע"ז (תל אביב) 39744-03-18 - מדינת ישראל נ' ביאטוס ניהול משאבי אנוש בע"מ

הע"ז (תל-אביב-יפו) 39744-03-18 - מדינת ישראל נ' ביאטוס ניהול משאבי אנוש בע"מ ואח'מחוזי עבודה תל-אביב-יפו

הע"ז (תל-אביב-יפו) 39744-03-18
מדינת ישראל

נגד

1. ביאטוס ניהול משאבי אנוש בע"מ

2. פלוני

3. ג.ד.מ יעוץ ניהול ואחזקה בע"מ

4. גלינה דנילוב

5. מרק דנילוב

6. נוימן תעשיות פלדה לבניה בע"מ

7. גיא אלברט נוימן

8. אבי בן גיגי

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו - יפו

[30.06.2024]

כבוד השופטת דפנה חסון זכריה

גזר דין (לנאשמים 1-2)

1. הנאשמת 1 היא חברת כח אדם, והנאשם 2 הוא בעל המניות בה, ומנהלה.

כנגד הנאשמת 1 הוגש כתב אישום בגין העסקת שמונה עובדים זרים ללא היתר כדין, והעסקת תשעה עובדים זרים בלא עריכת ביטוח רפואי, בניגוד להוראות סעיפים 2(א)(1), 2(א)(2) ו-1'ג', ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, תשנ"א - 1991 (להלן - חוק עובדים זרים). בנוסף הואשמה הנאשמת 1 בעיסוק כקבלן כח אדם של עובדים שאינם תושבי ישראל בלא קבלת היתר כדין, בניגוד לסעיף 10 (א) ו-20 לחוק קבלני כח אדם.

לנאשם 2 יוחסה גם עבירה של הפרת חובת הפיקוח בניגוד להוראת סעיף 5(א) לחוק עובדים זרים, ולפי סעיף 21 לחוק קבלני כח אדם.

2. במעמד הדיון שהתקיים לפני ביום 31.3.24 הודה הנאשם 2 בעבירות שיוחסו לנאשמים 1-2 בכתב האישום, ועל בסיס הודאתו הרשעתי את הנאשמים בעבירות אלה.

3. הצדדים טענו לעונש.

4. המאשימה טענה כי יש לראות בכלל העבירות בגין העסקת העובדים הזרים ללא היתר כדין וללא ביטוח רפואי אירוע אחד, ובגין עיסוק כקבלן כח אדם בניגוד להוראות חוק העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם, אירוע נפרד ואחר. המאשימה ביקשה לשקול לחומרא את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים, לרבות הפגיעה בזכויות העובדים ובמדיניות ההגירה והתעסוקה של מדינת ישראל, את העובדה שביצוע עבירות על חוק עובדים זרים הפך ל"מכת מדינה", את ריבוי העבירות בהן הורשעו הנאשמים, ואת תקופת ההעסקה שאינן קצרות (כל עובד כחודשיים-שלושה).

מנגד הצביעה המאשימה על השיקולים אותם יש לשקול לשיטתה לקולא, ובהם העובדה שהנאשמים הודו בביצוע העבירות, הפנימו את חומרת מעשיהם ובחרו לקחת עליהם אחריות, וכן את מצבו הכלכלי של הנאשם. בנסיבות אלה, ביקשה המאשימה להעמיד את מתחם הענישה בגין העסקת עובדים זרים שלא כדין וללא עריכת ביטוח רפואי בטווח שבין 90,000 ₪ ל- 120,000 ₪ לנאשמת 1 ולהטיל עליה קנס בסך של 110,000 ₪, ובטווח שבין 40,000 ₪ ל- 60,000 ₪ לנאשם 2, ולגזור עליו קנס בסך 50,000 ₪.

אשר לעבירה של העסקת עובדים זרים ללא רישיון כדין ביקשה המאשימה להעמיד את מתחם הענישה בטווח שבין 12,000 ₪ ל- 14,600 ₪ לנאשמת 1 ולהטיל עליה קנס בסך של 13,000 ₪; ובטווח שבין 26,000 ₪ ל- 29,200 ₪ לנאשם 2 ולהטיל עליו קנס בסך של 26,000 ש"ח.

5. הנאשמים טענו כי בנסיבות המקרה המיוחדות, אין מקום להטיל עליהם קנס כספי. לטענתם, ביצעו את העבירות בתום לב ומתוך שגגה בהבנת המצב המשפטי, שכן הנאשמת 1 פעלה על סמך רישיון תקף לפעילות כקבלן כוח אדם בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום, שניתן היה להסיק ממנו כי הגבלת ההעסקה חלה על עובדים ישראלים בלבד, אולם אינה חלה על עובדים זרים.

יתרה מזאת, הנאשמים טוענים כי העובדים הציגו בפני הנאשם 2 תעודות המעידות על מעמדם כפליטים עם היתר עבודה, שלא ניתן היה להסיק מהן כי קיימת מניעה להעסקתם בישראל. אף שהנאשמים הודו באשמה המיוחסת להם בכתיב האישום, הם מבקשים כי בית הדין ישקול עניין זה לקולא בעת גזירת הדין. עוד ביקשו הנאשמים שבית הדין ישקול לקולא את העובדה שהם הודו בעבירות שייחסו להם בכתיב האישום וחסכו בזמן שיפוטי.

בנוסף ביקשו הנאשמים שבית הדין ישקול תחת שיקוליו את העובדה שהנאשמת 1 אינה עוסקת עוד בתחום ואינה פעילה, כך שהסבירות שתבצע עבירות נוספות היא קלושה.

הנאשם 2 ביקש שבית הדין ישקול לקולא גם את מצבו הכלכלי, בהיותו נתון בהליך שיקום כלכלי במסגרת פשיטת רגל. לדבריו, הוא נושא בתשלומים חודשיים לנושיו ואחראי על פרנסת ארבעת ילדיו הקטינים, כך שהטלת קנס משמעותי עלולה לגרום להתמוטטות הכלכלית ולסכל את הליך שיקומו.

בנוסף, ביקש הנאשם 2 שבית הדין ישקול תחת שיקוליו גם נסיבותיו האישיות לרבות מצבה הרפואי של אמו, שאינו שפיר, והוא סועד אותה.

הנאשם הוסיף, כי הוא רואה חשבון בהשכלתו, וכי ההרשעה כשלעצמה מהווה עבורו עונש כבד, ואף עלולה לסכן את המשך דרכו המקצועית.

- סימן א'1 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), עוסק בהבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, כפי שתוקן במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין. על פי הקבוע שם, את גזירת הדין יש לקבוע בשלושה שלבים, כאשר העיקרון המנחה, שנקבע בסעיף 40ב' לחוק הוא "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו".
6. בשלב הראשון יש לקבוע מהו מספר האירועים והמעשים היוצרים את המסכת העובדתית.
7. בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר - מדינת ישראל (2014) נערכה הבחנה בין "אירוע" לבין "מעשה" ונקבע, כי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. "לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תחשבנה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק" דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית" (ענין חדוות הורים).
8. טענת המאשימה כי יש לראות בכלל העבירות והמעשים של העסקת עובדים זרים ללא היתר כדין ובלא עריכת ביטוח רפואי אירוע אחד, ובעבירה של עיסוק כקבלן כח אדם של עובדים שאינם תושבי ישראל בלא קבלת היתר כדין אירוע אחר ונפרד, מקובלת עליו.
9. בין העבירות של העסקה ללא היתר וללא עריכת ביטוח רפואי מתקיים מבחן "הקשר ההדוק", שכן מדובר בעובדים שהועסקו באותו אתר, בפרקי זמן דומים או זהים (במרבית הזמן בפרקי זמן חופפים), וכל העבירות נמצאו במהלך ביקורת אחת, שנערכה באותו המועד. התכלית העבריינית בכל אחת מעבירות אלה אף היא היתה זהה - הפחתת עלויות.
10. לעומת זאת, העבירה של עיסוק כקבלן ללא קבלת רישיון הוא אירוע נפרד, שאינו בעל קשר הדוק להעסקת העובדים ללא היתר כדין וללא עריכת ביטוח רפואי, ומשכך יש לקבוע מתחם ענישה נפרד בגין עבירה זו.
11. הרף המינימלי של מתחם הענישה בגין עבירה של העסקת עובד זר ללא היתר כדין הוא כפל הקנס המנהלי כלומר: 10,000 ₪, ואילו הרף העליון של מתחם הענישה בגין עובד זר שהועסק במסגרת עסקו או משלח ידו של המעסיק הוא פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, כלומר 116,800 ₪.
12. הקנס המנהלי הקבוע בדין ביחס לעבירה של העסקה ללא עריכת ביטוח רפואי קבוע בתקנות העבירות המנהליות והוא עומד על סך של 5,000 ₪, ואילו הקנס המקסימלי בגין ביצועה של עבירה זו עומד על 116,800 ₪ ש"ח (פי ארבעה מהקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין).
- עם זאת, הגם שהעבירה של אי עריכת ביטוח רפואי שלא כדין היא עבירה נפרדת ה"עומדת בזכות עצמה", הרי שיש לראותה במסכת העובדות הנתונה כעבירות הנלוות לעבירה ה"ראשית" של העסקה שלא כדין.
13. הקנס המרבי הקבוע בדין ביחס לעבירה של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון הוא 14,400 ₪, לפי סעיף 20(ב) לחוק קבלני כח אדם וסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין והקנס המרבי לנושא המשרה הוא 29,200 ₪ לפי סעיף 21 לחוק קבלני כח אדם וסעיף 61(א)(2).
14. השלב השני בגזירת הדין, הוא קביעת מתחם הענישה ההולם בתוך תקרת העונש המקסימלית, כמפורט לעיל. מתחם הענישה ייקבע, כאמור, בהתאם לעקרון ההלימות.
- על פי הפסיקה, ההכרה במספר עבירות כ"אירוע אחד" אין משמעה כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול האירוע יוגבל בעונש המרבי בגין עבירה יחידה, אלא רק כי מתחם הענישה ייקבע ביחס לשילוב העבירות, ולא בהתייחס לכל אחת מהן בפני עצמה, וכי בעת קביעת מתחם העונש ההולם בתיקים בהם הואשמו במספר עבירות- תילקח עובדה זו בחשבון (סעיף 40ג לחוק העונשין; ענין חדוות הורים, סעיף 17 לפסק הדין; בע"פ (ארצי) 12113-04-14 אחים ראני בע"מ - מדינת ישראל (מיום 12.3.19)); ע"פ (ארצי) 32385-05-14 שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל, פס' 24-25 לפסק הדין (13.8.2015) (להלן - ענין שמש חי; ע"פ 12602-03-20 מדינת ישראל - באר הנדסה אזרחית בע"מ ואח' (10.12.20) (להלן - ענין באר הנדסה אזרחית).
15. בעת קביעת מתחם הענישה על בית הדין לקחת תחת שיקוליו אף את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ואת מידת הפגיעה בו; את מדיניות הענישה הנהוגה; ואת הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.
- בע"פ (ארצי) 1001/01 מדינת ישראל - ניסים, פד"ע לח 145 (2002) (להלן - פרשת ניסים), פסק בית הדין הארצי כי העבירות על פי חוק עובדים זרים הן עבירות חמורות וכי העסקת עובדים זרים ללא היתר הפכה לבעיה חברתית ומוסרית, בעלת השלכות על שוק העבודה המקומי ובמקרים מסוימים גם בעלת השלכות ביטחוניות. משכך, יש מקום לקבוע קנס שייצור הרתעה משמעותית מפני ביצוע העבירה ויהפוך את ביצועה לבלתי כדאית, ואין להטיל קנס סמלי או נמוך, על המעסיק עובדים זרים ללא היתר, בהיעדר נימוקים מיוחדים.

בענין חדוות הורים, קבע בית הדין הארצי כי עובדים זרים הם קבוצה מוחלשת, ומשכך העסקתם "מחוץ לחוק", ללא פיקוח המבטיח להם תנאי העסקה הוגנים, על כל המשתמע מכך, עלולה לפגוע בעקרונות יסוד לרבות בכבוד האדם של אותם עובדים. עוד נקבע באותו עניין, כי העסקת עובדים זרים ללא היתר, פוגעת במדיניות הכלכלית של הממשלה ובתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים הנדרשים להתחרות בשוק העבודה עם 'עבודה זולה', כך שהיא משליכה באופן עקיף גם על תנאי העסקתם של העובדים הישראליים, ועל היקף האבטלה. מחדלו של הנאשם 2 לפקח ולעשות כל שאפשר למנוע מהנאשמת 1 לעבור את העבירות בהן הורשעה, הביא אף הוא לפגיעה בערכים המוגנים שפורטו לעיל.

16. אשר לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה של הפרת חוק קבלני כח אדם - התנאים לקבלת רישיון לעסוק כקבלן כח אדם נקבעו בסעיף 3 לחוק וביניהם - העמדת "ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו" (סעיף 3(א)(2) לחוק קבלני כח אדם). מלשון החוק ניתן ללמוד על תכליתו- הגנה על זכויות העובדים, והכרה בעובדה שעובדים המועסקים באמצעות קבלני כח אדם הם קבוצה מוחלשת הנתונה לסיכונים מוגברים, מקום בו קבלן כוח האדם חדל לפעול.

מטרתה של הערבות באה היא אף להעיד על איתנות כלכלית של מספק שירותי כח האדם, שבלעדיה אין מקום לקיומה והתקשרותה בחוזים. מכאן החשיבות בפיקוח, שיבטיח שתנאי עבודתם של העובדים יעלו בקנה אחד עם הוראות הדין (בג"צ 450/97 תנופה שרותי כוח אדם ואחזקות בע"מ - אלי ישי שר העבודה והרווחה, פ"ד נב (2) 433 (27.05.1998); ע"ע 1002/02 קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ נ' מדינת ישראל, משרד העבודה והרווחה (10.11.2002), ע"ע (ארצי) 520-09 אופקים א.ג. בע"מ - מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה (17.10.2010)).

17. מחדלו של הנאשם 2 לפקח ולעשות כל שאפשר על מנת למנוע מהנאשמת 1 לעבור את העבירות בהן הורשעה, הביא לפגיעה בערכים המוגנים שפורטו לעיל.

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס להעסקת עובד זר שלא כדין נע בין כפל הקנס המנהלי לבין 30% מהקנס הפלילי המרביהקבוע בדין(ראו למשלענין חדוות הורים; ע"פ (ארצי) 11534-11-14 משה אדרי - מדינת ישראל(2017) נפסק (להלן - ענין משה אדרי); עפ (ארצי) 61440-02-19 דגימים בע"מ - מדינת ישראל (2019)), וכך אף אשר לשילוב העבירות של העסקה ללא היתר כדין וללא ביטוח רפואי (ראו למשל הע"ז 43073-03-15 מדינת ישראל - גרין משה (18.7.19); העז (ת"א) 1885-10-13 מדינת ישראל רשות האוכלוסין וההגירה - זוהר נ.ת. ניהול בע"מ (16.12.18)).

מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות לפי סעיף 2(א) לחוק קבלני כוח אדם והן בעבירות נושא משרה בחברה המעסיקה, בגין הפרת חובת הפיקוח לפי סעיף 20 לחוק, היא בין 20% ל-60% מהקנס המרבי (ראו למשל : ת"פ (ב"ש) 6730-09-15 מדינת ישראל - ל.טלי שירותים בע"מ (18.8.2016), שם נקבע מתחם ענישה בין 20% ל - 60% מהקנס המרבי; ת"פ (י-ם) 127/09 מדינת ישראל - דואיב אלירן (06.04.2016), שם נקבע כי בשיעור שבין 20%-50% מהקנס המרבי; ענין פוינט א.נ. אבטחה, שם נקבע מתחם ענישה בשיעור שבין 30%-60% מהקנס המרבי; ת"פ (תל אביב-יפו), 75705-10-18 מדינת ישראל - מוחמד כבהא (12.12.2021).

18. אשר לנסיבות ביצוע העבירות - הרציונל העומד בבסיס ביצוע העבירות בהן הורשעו הנאשמים הוא הפחתת עלות ההעסקה, ואין צורך בראיה על כך בכל מקרה פרטני של מעסיק כזה או אחר. על פי הפסיקה, הדרך להילחם בעבירות אלה היא באמצעות יצירת הרתעה כלכלית והטלת קנסות כבדים, שתכליתה להפוך את העבריינות בתחום לבלתי משתלמת (ענין משה אדרי).
- בנוסף, יש לקחת בחשבון את הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, כמפורט לעיל. אשר לעבירת אי הסדרת הביטוח הרפואי, יש ליתן את הדעת אף לכך שבמחדלם להסדיר ביטוח רפואי לעובדים שהעסיקה הנאשמת 1, העמידו הנאשמים את אותם עובדים בסכנה לפגיעה גופנית. סכנה זו עלולה היתה להתמש, לו נזקקו עובדים אלה לטיפול רפואי וזה לא היה מוענק להם בשל היעדרו של ביטוח רפואי על פי חוק עובדים זרים (סעיף 2 - הגדרת "תושב" וסעיף 3 לחוק ביטוח בריאות ממלכתי, התשנ"ד - 1994). העמדת העובדים הזרים בסכנה שכזו, משמעה פגיעה בזכותם לבריאות, שהיא, כאמור זכות בסיסית. מדובר, אם כן, בעבירה הפוגעת בערך חברתי בסיסי ומוגן.
- עוד יש ליתן את הדעת לכך שהעבירות בוצעו ביחס למספר עובדים, ולא ביחס לעובד אחד, לתקופות של כחודשיים-שלושה. בנוסף, באירוע הראשון (שעניינו העסקת עובדים זרים ללא היתר כדין וללא עריכת ביטוח רפואי) מדובר בשילוב עבירות, ולא בעבירה יחידה. מנגד יש לשקול לקולא את טענת הנאשמים, עליה לא חלקה המאשימה, לפיה בפועל לא נגרם נזק כלשהו למי מהעובדים.
19. על פי הפסיקה, תקרת העונש המקסימלית בגין כל אירוע, תהווה את סכומן של תקרות העונש המקסימלית בגין כל מעשה בנפרד (ראו למשל: ענין חדוות הורים; ענין באר הנדסה אזרחית; להרחבה ראו גם ת"פ (תל אביב-יפו) 63735-02-19, מדינת ישראל - טל הל יסכה בע"מ, פסקה 10 לפסק הדין (30.08.21)).
- עם זאת, נפסק כי: "...במסגרת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אין מניעה להגיע למסקנה כי בנסיבות מקרה מסוים יש לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה (גם כאשר באירוע כלולות מספר עבירות או מספר "יחידות עבירה"), כשם שאין מניעה להגיע למסקנה כי יש לקבוע מתחם ענישה הלוקח בחשבון הכפלה אריתמטית על יסוד "יחידות העבירה", כל עוד הדברים נעשים לאחר הפעלת שיקול דעת ובהתאם לנסיבות כל מקרה, ה"תקרה" המירבית האפשרית של מתחם הענישה היא הצטברות עונשי המקסימום בכל אחד מה"מעשים" אך אין משמעות הדבר כי תקרה זו תהווה בהכרח - או לרוב - את הרף העליון של מתחם הענישה, שכן עליו להיקבע בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי" (ראו ענין שמש חי וכן ע"פ(ארצי) 36941-09-19 מדינת ישראל - שופרסל בע"מ (3.3.2020)).
20. הגם שהאירוע הראשון (העסקת עובדים זרים שלא כדין וללא עריכת ביטוח רפואי) כולל מספר עבירות, לטעמי בנסיבות המקרה דנן, ראוי לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה.

זאת בפרט בכל הנוגע לנאשם 2, לאור העובדה שסעיף 5(א) לחוק עובדים זרים, מכוחו הורשע הנאשם, קובע עונש מרבי להפרה של חובת פיקוח ומניעה של עבירות על סעיפים 2-4 לחוק עובדים זרים. מאחר שמדובר באירוע אחד, נחה דעתי כי אותו אירוע כולל עבירה אחת של הפרת חובת פיקוח ומניעה של עבירות שביצע הנאשם.

21. בשקלול כל האמור, מתחם הענישה הראוי ביחס לנאשמת 1 בגין האירוע הראשון הוא ₪ 20,000 (כפל הקנס המנהלי) עד ₪ 35,040 (30% מהקנס המרבי הקבוע בדין בגין עבירה יחידה). אשר לנאשם 2, סבורני כי יש להעמיד את מתחם הענישה על מחצית ממתחם הענישה שנקבע לנאשמת 1, וזאת בשים לב לכך כי הקנס המקסימלי שניתן להטיל עליו בגין העבירות עומד על מחצית מגובה הקנס שניתן להטיל על החברה (סעיף 5(א) לחוק עובדים זרים). לטעמי, סביר להחיל זאת גם על הרף המינימלי של המתחם (השוו: ענין חדוות הורים, פסקה 30 לפסק הדין). אשר לאירוע השני, סבורני כי יש להעמיד את מתחם הענישה בהתאם למדיניות הענישה הנהוגה, 20%-60% מהקנס המרבי, קרי על סך של ₪ 2,880 עד ₪ 8,640 בנוגע לנאשמת 1 ועל סך של ₪ 5,840 עד ₪ 17,520 בנוגע לנאשם 2.

22. השלב השלישי בגזירת הדין, הוא גזירת העונש הראוי בהתחשב בנסיבותיהם המיוחדות של הנאשמים, שאינן קשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40 יא לחוק העונשין.

לזכות הנאשמים, יש לזקוף את העובדה שהם הודו במיוחס להם, הביעו חרטה על מעשיהם, וניכר כי הם הפנימו את חומרת מעשיהם והפיקו את הלקחים הנדרשים. העובדה שהנאשמים חסכו זמן בניהול ההליך המשפטי, שוקלת אף היא לטובתם. מצבו הכלכלי של הנאשם 2 מהווה אף הוא שיקול לקולא, לאור העובדה שהוא מצוי בהליך של שיקום כלכלי. מעדות הנאשם 2 בבית הדין ומהמסמכים שהגיש, עולה כי הוא משתכר סך של כ-9,000-12,000 ₪ לחודש, וכי מתוך סכום זה הוא משלם מדי חודש דמי מזונות בסך של כ-6,000 ₪ וסך נוסף של כ-1,500 ש"ח בגין חוב לנושיו.

מכאן, שהטלת עונש בדמות קנס בשיעור גבוה, כפי שביקשה המאשימה, עשויה להיות קשה מבחינתו, ולסכל את הליך השיקום בו הוא מצוי.

מנגד, לקחתי תחת שיקוליי את העובדה שהנאשמים הודו בביצוע עבירות שאין להקל ראש בחומרותן, כפי שנקבע בפרשת ניסים ובפרשת חדוות הורים, שנזכרו לעיל.

23. לאחר שנתתי דעתי למכלול נסיבות העניין, שוכנעתי כי תכלית הענישה תוגשם בקנס שיהיה ברף התחתון של מתחם הענישה.

24. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשמים עונשים כדלקמן:

א. על הנאשמת מס' 1 מוטל קנס בסך של ₪ 20,000 בגין כלל העבירות בהן הורשעה לפי סעיפים 2(א)(1), 2(א)(2) ו-1'יג', ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, וקנס נוסף בסך ₪ 2,880 של בגין עיסוק כקבלן כח אדם בניגוד לסעיף 10 (א) ו-20 לחוק קבלני כח אדם (קנס בסך כולל של ₪ 22,880 בגין כלל העבירות בהן הורשעה בכתב האישום).

ב. על הנאשם מס' 2 מוטל קנס בסך ₪ 10,000 בגין הפרת אחריות נושא משרה לפי סעיפים 5, 2(א)(1), 2(א)(2) ו-2(ב)(3) לחוק עובדים זרים, וקנס נוסף בסך של ₪ 5,840 בגין הפרת חובת הפיקוח לפי סעיף 21 לחוק קבלני כח אדם (קנס בסך כולל של ₪ 15,840 בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם בכתב האישום).

25. קנסות אלה ישולמו ב-36 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 10.8.24. ומדי 10 לכל חודש עוקב.

26. לא ישולם איזה מהתשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מדי.

27. במסגרת הדיון שהתקיים ביום 31.3.24 התחייב הנאשם 2 בשמו ובשם הנאשמת 1 להימנע מביצוע כלל העבירות בהן הורשעו בהליך זה, למשך שלוש שנים. גובה ההתחייבות יעמוד על גובה הקנס המרבי הקבוע בדין בגין כלל העבירות בהן הורשעו הנאשמים בהליך זה.

28. בהסכמת הצדדים, כפי שמצאה ביטויה בפרוטוקול הדיון מיום 31.3.24, ישלח גזר הדין לצדדים בדואר. ניתן היום, כ"ד סיוון תשפ"ד, 30 יוני 2024, בהעדר הצדדים.